

TÓTH LÁSZLÓ

A VÉGTELENÍTETT
ÜNNEP

TARTALOMJEGYZÉK

- 2 CSICSAY ALAJOS: LÉNARD SÁNDOR „VILÁGAI”
- 3 TÓTH LÁSZLÓ: A VÉGTELENÍTETT ÜNNEP
- 4 KALOCSÁNYI MÓNICA: BÁBFIGURÁK BŐRÉBE BÚJVA. BESZÉLGETÉS MÉSZÁROS ANDREAVAL
- 6 BORVÁK MÁRIA: ONLINE DIÁKOK, OFFLINE TANÁROK. AZ OSZTÁLYFŐNÖK SZEREPE A VIRTUÁLIS TÉRBEN VALÓ ELIGAZODÁSBAN
- 8 LAMPL ZSUZSANNA: DÖNTENÜNK KELL, KERESZTTŰZBEN
- 9 JÁNK ISTVÁN: FÓKUSZBAN AZ ÁLLAMNYELV OKTATÁSA
- 11 GÁL P. ANGELIKA: NYELVI IDEOLÓGIÁK VIZSGÁLATA AZ OKTATÁSBAN
- 14 ZOLCZER PÉTER: NYELVTANULÁSI STRATÉGIÁK (10. RÉSZ)
- 15 KRALINA HOBOOTH KATALIN: A JÁTÉK SZEREPE AZ IDEGENNYELV-OKTATÁSBAN AZ EGYETEMI KÉPZÉSBEN
- 16 KÖVECSESNE DR. GÓSI VIKTÓRIA – LAMPERT BÁLINT: JÓ GYAKORLATOK A KÖRNYEZETI NEVELÉSBEN – FÖLD NAPJA
- 20 VARGA TAMÁS: HASZNÁLD FEL ÚJRA! ÖTLETCSOMAG A FÖLD NAPJA ALKALMÁBÓL
- 21 GALAMBOS BARBARA: AZ ÉNKÉP ÉS ÖNMEGVALÓSÍTÁS TÉMÁJÁNAK FELDOLGOZÁSA MESE SEGÍTSÉGÉVEL
- 23 KOMJÁTI ILONA: A NÉPKÖLTÉSZET JELENTŐSÉGE AZ ÓVODAI NEVELÉSBEN
- 26 TÓTH TAR ÉVA: ÉLETEK MÚLHATNAK RAJTA – AZ ELSŐSEGÉLYNYÚJTÁS ALAPJAI A KÖZÉPISKOLÁSOK BIOLÓGIAOKTATÁSÁBAN, 5. RÉSZ
- 28 CSICSAY ALAJOS: AZ ÉLŐLÉNYEK HARMADIK NAGY CSOPORTJA
- 30 HAJDUNÉ LÁSZLÓ ZITA: AZ ATLÉTIKAI FUTÁSOK OKTATÁSMÓDSZERTANA AZ ÁLTALÁNOS ISKOLA ALSÓ TAGOZATÁN
- 32 STIRBER LAJOS: 15 ÉVES A KOMÁROMI GAUDIUM VEGYES KAR ÉS HANGSZERES KAMARAEGYÜTTES (II. RÉSZ)
- 33 TEHETSÉGEK
- 35 ISKOLAHÍREK
- 37 HÁZUNK TÁJA

1
 Április 11-én a magyar költészet napját ünnepeljük – 1964-től minden évben. Ehhez aligha lehetett volna méltóbb alkalmat, időpontot találni, mint József Attila születésnapját. Azt hiszem, ebben – e mai végtelenen (végzetesen?) megosztott világunkban is – mélységesen egyetérthetünk. De talán abban is, hogy megállni egy vers fölött, rácsodálkozni a mindenütt, mindenben jelen levő (*jelen lehető*) költészet szépségeire, mélységeire, igazságaira – nem kell különösebb alkalom. Elég kezünkbe venni egy verset, elnézni egy zöldülő fűszálat, egy szikkadó földön araszoló bogarat, egy távoli sziklamedélyt, egy, a semmi fölött átívelő, légies hídszerkezetet, gyermekünk rajzát, elhallgatni szófacsarásait, végigsimítani kedvesünk haját, elmerülni anyánk szemében, *beleolvasni* hajdani világokba, régvolt bölcsek gondolataiba... Mert a költészet, a vers, a zene, a ritmus, a kép, a mélység és magasság, s minden, ami élteti azokat, nem kívülről található, hanem – bennünk. Hiszen a költészetet, a verset magunkban hordjuk, leglényegibb lényegünk mindkettő, s mindkettő egyidős velünk – az emberrel. Mert a költészet, a vers az ember feltétlen reflexe, mely ahhoz kell, hogy élni tudjunk, s ha nehé helyzetbe kerülünk is, annak túlélésében is segítségünkre lehet...

2
 A versről sokat írtak már, s a költészetről is. Mert a vers annyiféle lehet, s a költészet is – annyiféle tartalommal, igazsággal tölthető meg –, ahány ember. Úgy vagyunk vele, mint teremtő istenünkkel – biztosan, egy-valóságában megragadni nem tudjuk, s talán még azt sem tudjuk, hogy mi az, amit annak hiszünk/tudunk, a maga sokféleségében és – főleg – megragadhatatlanságában mégis biztos tudjuk, hogy mi az, ami bennünk valószínűleg csak neki köszönhető, ami bennünk bizonytalán ő lehet. Költészet és hit, hit és

tudás az emberben egy töről fakadnak; az érzeinkkel, tapasztalatainkkal, ismereteinkkel megragadható és értelmezhető s az érzeinkkel, tapasztalatainkkal, ismereteinkkel megragadhatatlan és értelmezhetetlen együtt él bennünk, együtt ad ki bennünket; párhuzamos valóságai, párhuzamos világaik bennünk testesülnek meg. Költészet és hit olyan szubsztanciák az emberben, amelyeket tagadni ugyan lehet (és sokféle okból és sokféleképpen lehet), csak mellőzni, nélkülözni képtelen az ember e kettőt, mert feladásuk embervoltunk feladását jelentené.

3
 Egy kevésbé ismert és főleg manapság keveset idézett, jelentős – elsősorban hatásában jelentős 18. századi német filozófus, Johann Georg Hamman szerint a költészet „az emberiség anyanyelve”. Mely elsősorban „morális énünk ismeretét”, „erkölcsi ízlésünk” elmélyítését segíti. S van az emberben egy *láthatatlan* valaki is – írja ugyanő, „vak pogányok” nyomán –, aki benne „Istennel közös”. Igen, a költészetnek igazából az istenhez több köze van, mint az e világhoz, s csak annyiban e világi, amennyiben Isten is az. A költészet, mondhatnám (mondhatjuk), az isteni szubsztancia megnyilvánulása bennünk; a költőiben az isten fordul tekintetével felénk; a költészet nyelvén az isten – azaz az időtlen – szólít meg bennünket, időhöz kötötteket. Mert a világ bennünk – a lelkünkben – dől el. Miként Babits Mihály mondja – *A második ének* című költői drámájának felvezetésében –: „Történik egy dalos lelkében, melyet az író Meseországának nevez”. Vagyis az olvasó Meseországának nemkülönböztetve nevezhető lelkében is...

Ezért köszöntöm, ezért ünneplem hát, akár mindennap is, a verset. Ezért lehet számomra a vers, a költészet ünnepe egyetlen folyamatos, meg nem szakadó, végtelenített ünnep... Mert Meseország itt van... bennünk.